

Πρὸς ἐπίχρισιν τῶν τοίχων λαμβάνομεν 100 μέρη ὑδαρᾶς ἀσβέστου καὶ 1 μέρος φανικοῦ ὀξέος.

Ἡ διάλυσις τῆς χλωροϋχοῦ τιτάνου γίνεται καὶ αὕτη κατ' ἀναλογίαν 1 πρὸς 100.

Τὰ ἀνωτέρω δύναται εὐκόλως νὰ ἐκτελέσῃ πᾶς τις, ἄλλα μὲν ἄλλοι, ἄλλα δὲ τῇ συνδρομῇ παντὸς φαρμακοποιοῦ. Σημειοῦμεν δ' ὅτι ἡ πέτρα κατέδειξεν ὡς πρὸς τὰς ἀνωτέρω παρασκευὰς ἀσφαλεστέραν τὴν ἀναλογίαν τοῦ 2:100 ἀντὶ τοῦ 1:100.

**

ΥΔΑΤΟΣ ΚΑΤΑΝΑΛΩΣΙΣ

Κατὰ τὰς ἡμέρας ταύτας, ὅτε μέγας καὶ πάλιν ἐγένετο λόγος περὶ προμηθείας ὕδατος διὰ τὴν πόλιν τῶν Ἀθηνῶν, παρέχομεν τὰς ἐξῆς περὶ ὕδατος σημειώσεις.

Ἐκαστον ἄτομον καταναλίσκει κατὰ μέσον ὄρον 2 λίτρας (1 λίτρα ἴση πρὸς 312 δράμια) καθ' ἑκάστην ὕδατος διὰ πόσιν καὶ παρασκευὴν τοῦ φαγητοῦ, 18 δὲ λίτρας διὰ τὰς ἄλλας αὐτοῦ ἀνάγκας. Ὑπολογίζουσι πρὸς τούτοις δι' ἕκαστον ἴππον καθ' ἑκάστην 75 λίτρας, διὰ τὸν καθαρισμὸν ἐκάστης ἀμάξης καθ' ἡμέραν 50 λίτρας, διὰ κατάβρεγμα ἐκάστου τετραγωνικοῦ μέτρου ὁδοῦ ὁδοῦ μίαν λίτραν· ἐν Παρισίοις κατὰ τοὺς μεγάλους καύσωνας τὸ κατάβρεγμα τοῦτο ἐκτελεῖται τρίς τῆς ἡμέρας. Διὰ δὲ τὸν καθαρισμὸν τῶν ὑπονόμων δαπανῶνται κατὰ κρουρὸν 5000—6000 λίτραι καθ' ἑκάστην.

Ἡ πόλις τῶν Ἀθηνῶν λαμβάνει κατὰ τὰς τελευταίας καταμετρήσεις ἐκ τῆς δεξαμενῆς αὐτῆς 14 ὀκάδας ὕδατος περίπου ἧτοι 5600 δράμια. Ἐν δράμιον ὕδατος σημαίνει κατὰ συνθήκην τὸ ποσὸν τοῦ ὕδατος, τὸ ὁποῖον ῥέον ἐπὶ 24 ὥρας δύναται νὰ πληρώσῃ δεξαμενὴν χωρητικότητος ἐνὸς κυβικοῦ μέτρου, ἧτοι 1 δράμιον ὕδατος παρέχει 780 ὀκάδας ἧτοι 1000 λίτρας ὕδατος εἰς 24 ὥρας· τὰ 5600 δράμια λοιπὸν τῆς δεξαμενῆς ἀντιστοιχοῦσι πρὸς 5,600,000 λίτρας ἀνὰ 24 ὥρας.

Ὑπολογιζομένων εἰς 75000 τῶν κατοίκων τῶν Ἀθηνῶν καὶ εἰς 20 λίτρας κατὰ τ' ἀνωτέρω τοῦ ἀναγκαίου ὕδατος εἰς ἕκαστον τούτων ὕδατος, ὑπολείπονται διὰ πάσας τὰς λοιπὰς χρεῖας τῆς πόλεως μόνον 4,000,000 λίτραι ἀνὰ 24 ὥρας.

Ἐννοεῖται ὅτι οἱ ὑπολογισμοὶ οὗτοι ἰσχύουσιν ἂν ἡ ποσότης τῶν 14 ὀκάδων ἦναι ἀκριβής.

Κατωτέρω παραθέτομεν πίνακα τοῦ ἀντιστοιχοῦντος ποσοῦ ὕδατος εἰς τινὰς πόλεις εἰς ἕκαστον κάτοικον ἀνὰ 24 ὥρας.

¹ Ἀνατολ. ὕδωρ
εἰς ἕκαστ. κάτοικον.

Πόλις	Πληθυσμὸς	Λίτραι	Φύσις τοῦ ὕδατος
Ῥώμη	175,000	944	Πηγαῖον
Νέα Ὑόρκη	450,000	410	Ποτάμιον
Καρκασόνη	18,000	400	"
Βεζανσὼν	43,500	246	Πηγαῖον
Διζὼν	29,800	240	"
Μασσαλία	215,200	186	Ποτάμιον
Βορδὼ	140,000	170	Πηγαῖον
Γένοβα	140,000	120	"

Γλασκὼθ	329,000	100	Λιμναῖον
Λονδῶν	2,500,000	95	Ποτάμιον
Παρίσιοι	1,727,000	90	Ποτάμ. καὶ πηγαῖον
Μάντσεστερ	360,000	84	Ποτάμιον
Βρυξέλλαι	263,000	80	"
Ἀθήναι	75,000	75	Πηγαῖον
Γενεύη	40,000	74	Ποτάμιον
Φιλὰδελφεία	250,000	70	"
Νάντη	110,000	60	Πηγαῖον
Ἐδιμβούργον	195,000	55	"
Ἄδρη	62,500	45	"
Μίτζ	57,700	25	"

Ἐν Παρισίοις ἡ ἀναλογία τῶν 90 λιτρῶν καθ' ἕκαστον κάτοικον ἴσχυε κατὰ τὸ 1877, μετὰ τὴν ἀποπεράτωσιν ὁμῶς τῶν ὑδραυλικῶν ἔργων θ' ἀντιστοιχοῦσι 200 λίτραι καθ' ἕκαστον κάτοικον, ἧτοι θὰ διακλαδῶνται εἰς τὰ ὑδραγωγεῖα τῶν Παρισίων 900 ὀκάδες ὕδατος ἀντὶ τῶν 14 ὀκάδων τῶν εἰσρευουσῶν εἰς τὰς ἡμετέρας δεξαμενάς.

Ὑπολογίζουσι συνήθως ὅτι 150 λίτραι ὕδατος ἀντιστοιχοῦσι εἰς ἕκαστον κάτοικον ἐξαρκούσι διὰ πάσας τὰς ἀνάγκας τῆς πόλεως. Οὕτω π. χ. ὑπελόγησαν εἰς 140 λίτρας κατὰ κάτοικον τὸ διοχτευτέον ὕδωρ εἰς Βερολίον. Ἄλλ' ὁ ὑπολογισμὸς οὗτος ἰσχύει διὰ πόλεις πυκνῶς κατοικημένας, οὐχὶ δὲ βεβαίως διὰ τὰς Ἀθήνας αἵτινες καὶ ἀραιότατα κατοικοῦνται, αἱ δὲ ὁδοὶ αὐτῆς πᾶσαι εἶναι ἄστρωτοι¹.

ΕΝ ΑΥΤΟΣΧΕΔΙΑΣΜΑ ΤΟΥ ΒΕΤΟΒΕΝ

Μεγάλη συναυλία ἀνηγγέθη μιᾷ τῶν ἡμερῶν ἐν Βιέννῃ, ἧς ἐμελλε νὰ μετᾶσχη ὁ Βετόβεν δι' αὐτοσχεδιάσματός του. Ἐπὶ τῇ ἀγγελίᾳ ταύτῃ τὸ πλῆθος συνέρρευσε πυκνοτάτον ἐν τῷ θεάτρῳ. Ὁ Βετόβεν ἀφικνεῖται, κἀθηται παρὰ τὸ κλειδοκύμβαλον, προανακρούει ἀσημάντους τινὰς φλόγγους, κατάρχεται συμφωνιῶν τινῶν, διακόπτει αὐτάς, δοκιμᾶζει ἄλλας, ἀς ἐπίσης ἐγκαταλείπει, εἶτα δ' αἴφνης, μετὰ δύο ἢ τρία λεπτὰ δοκιμῆς, ἐγείρεται, χαιρετᾷ καὶ ἀπέρχεται. Εὐκόλως κατανοεῖ τις οἷαν ἐντύπωσιν προὔξεν ἡσθε τοῦ συρρέουσιν κοινῶ ἡ αἰφνιδία καὶ ἀπροσδόκητος τοῦ μουσουργοῦ ἀναχώρησις. Καθ' ὅλην τὴν ἡμέραν περὶ τοῦ σκανδάλου τούτου ἐγένετο μόνον λόγος. Τὴν πρωτὰν τῆς ἐπαύριον φίλοι τινὲς καὶ θαυμασταὶ τοῦ μεγάλου μελοποιοῦ μεταβαίνουσι πρὸς αὐτόν. Μόλις ἰδὼν αὐτοῦς·—”ὦ! καλῶς ἤλθατε! ἀνακράζει. Ἦσθε χθὲς εἰς τὴν συναυλίαν; Ναι; Καὶ τί λέγουσιν αὐτοὶ οἱ κληῖθιοι; Μ' ἐχαρικήθησαν ὡς βάνανσον, αἱ; Καὶ μήπως φαντάζονται ὅτι αὐτοσχεδιάζουν ὅπως κατασκευάζουν ὑποδήματα—ὅταν θέλουν; Ἦλθον εἰς τὸ θέατρον προθυμότατος ὅπως αὐτοσχεδιάσω, ἀλλ' ἡ ἔμπνευσις δὲν ἤλθε. Τί θέλετε νὰ ἔκαμνα; Ἐν μόνον καταφύγιον μοὶ ἔμεινε, νὰ λάβω τὸν πλόν μου καὶ ν' ἀπέλθω, τοῦτο δὲ καὶ ἐπραξα. Τόσον τὸ χειρότερον δι' αὐτοῦς ἂν μουμουρίζουν». Οὕτως ὁμιλῶν ὁ μουσουργὸς ἴστατο ὄρθιος παρὰ τὸ κλειδοκύμβαλόν του, ἐξηκμημένος, ἐξηρηθισμένος τὰ νεῦρα καὶ μηχανικῶς ἐπιψαύων ἐλα-

φρῶς καὶ συχναίς τὸ ὄργανον διὰ τῆς ἀριστερᾶς χειρὸς, ὅτε μὲν πλῆκτων τοῦτο τὸ πλῆκτρον, ὅτε δὲ τὸ ἄλλο, ὅτε μὲν δι' ἑνὸς μόνου δακτύλου, ὅτε δὲ διὰ δύο ἢ διὰ τριῶν. Κατὰ μικρὸν χωρὶς γὰρ τὸ ἐννοήσῃ, χωρὶς γὰρ διακόψῃ τὴν συνδιάλεξιν. . . ὅλοι οἱ δάκτυλοι τῆς ἀριστερᾶς χειρὸς τίθενται ὁμοῦ εἰς κίνησιν, οἱ φθόγγοι διαδέχονται ἀλλήλους, ἀόριστος ἀποτελεῖται μελωδία... εἶτα ἡ φυσιογνωμία του ἀλλοιοῦται, ὁ λόγος του καθίσταται διαλείπων . . . ὁ τόνος δὲν συμφωνεῖ πλέον πρὸς τὴν φράσιν. . . μετὰ λεπτά τινα, ὡσεὶ εἰς ἀόρατον ὑπέικων δύναμιν, κἀθηται παρὰ τὸ κλειδοκύμβαλον, ἄρχεται κρούων ὀλόκληρον τὸ ὄργανον, ἀγνοῶν πλέον ἂν ὑπῆρχέ τις ἐκεῖ, με διάπυρον τὸ πρόσωπον κλίνων ἐπὶ τοῦ κλειδοκύμβαλου, ἐν ᾧ ὑπὸ τοῦ δακτύλου του ἀναθρώσκουσιν, ὡς ὀρηκτικὰ κύματα, τὰ μέλη, τὰ ἔσσημα, οἱ στόνοι, δεικνύων εἰς τοὺς παρῆστώτας τὸ σπάνιον θέαμα μεγάλου ἀνδρὸς καταληφθέντος ἀπροόπτως ὑπὸ τῆς μεγαλοφυΐας του, παλαιόντος μετὰ τῆς ἐμπνεύσεως, ἐν πλήρει κρίσει παραγωγῆς, καὶ ἐξερχομένου ἐκ τῆς ὥρας ταύτης τῆς δημιουργίας ὠχροῦ, ὑποφρίσσαντος, ἐξήντημένου.

Κυρία Ν*

ΠΡΟΕΔΡΟΙ ΗΝΩΜΕΝΩΝ ΠΟΛΙΤΕΙΩΝ

Ὁ Γάρφηλδ εἶνε ὁ τέταρτος τῶν προέδρων, οἵτινες ἀπέθανον ἐν τῷ ὑπερτάτῳ τῆς δημοκρατίας λειτουργήματι. Δύο τῶν προκατόχων του, ὁ στρατηγὸς Τάυλορ καὶ ὁ Ἑρρίκος Χάρρισον, ἐτελεύτησαν θάνατον φυσικόν· ὁ μὲν 15 μῆνας ἀπὸ τῆς ἀναρρήσεώς του ἐκ τῶν κακουχιῶν, ἃς ὑπέστη κατὰ τὴν ἐπὶ Τέξας στρατείαν, ὁ δὲ ἓνα μῆνα μετὰ τὴν ἀναγόρευσίν του ἕνεκα τῶν πόνων, οὓς ὑπέστη ἐν τῷ ἐκλογικῷ ἀγῶνι πρὸς τὸν ἀνθυποψήφιον Κλάυ. Ὁ Λίγκολν ἐτελεύτησε τῇ 14 ἀπριλίου 1865, 40 ἡμέρας μετὰ τὴν δευτέραν ἐκλογὴν του, φονευθεὶς ὑπὸ τοῦ ἠθοποιοῦ Βούθ ἐν τῷ θεάτρῳ Οὐάσιγκτωνς. Ἐν τῇ σειρά τῶν προέδρων κατέχει ὁ Γάρφηλδ τὴν εἰκοστὴν θέσιν· ἐκ τούτων δὲ πρόεδροι τῆς δημοκρατίας ἀπεδείχθησαν δις ὁ Γεώργιος Οὐάσιγκτωνς, ὁ Ἰέφερσον (1800-1809), ὁ Μάδισον (1809 — 1817), ὁ Μονρόε (1817—1825), ὁ Ἰάκσον (1829 — 1837) ὁ πρῶτος ἐφαρμοσὰς πρακτικῶς τὸ ἀξίωμα «εἰς τὸν νικητὴν ἀνήκει ἡ λεία», ὁ Ἀβραάμ Λίγκολν καὶ ὁ Ὀδυσσεὺς Γράντ. Οἱ πλεῖστοι τῶν προέδρων ἐλήφθησαν ἐκ τῆς τάξεως τῶν δικηγόρων καὶ ἔτυχον ἐλευθερίου ἀγωγῆς ἐκ τῆς παιδικῆς ἡλικίας των. Ὀλίγοι μόνον ὑπῆρξαν ὡς ὁ Γάρφηλδ αὐτοδίδακτοι, καὶ ἔτεμον ἑαυτοῖς τὴν εἰς τὰ πολιτικά ὁδόν· ὁ Ἴρλανδὸς Ἰάκσον, πρῶτον σαγματοποιὸς, εἶτα γραμματοδιδάσκαλος, χωροφύλαξ κ.λ.· ὁ τοῦ Λίγκολν διάδοχος Ἰόνσον ἦτο κατ' ἀρχὰς πενέστατος καὶ ἀγράμματος, κατόπιν δὲ μετέβη τὴν ραπτικὴν τέχνην, ὡς ὁ Μίλλαρδ Φίλμορ (1850 — 1853), ὁ διαδεχόμενος τὸν

στρατηγὸν Τάυλορ. Εἰς τῶν πολυμαθεστάτων προέδρων καὶ τῶν εὐρωπαϊκῶν πραγμάτων ἐμπειρότατος ἦτο ὁ Κοίνση Ἰάδαμς (1825—1829), κατ' ἀρχὰς πρεσβευτὴς ἐν Βερολίνῳ, ἐκδούς ἀξιόλογον πόνημα περὶ Σιλεσίας, μεθερμηνευθὲν γερμανιστῇ καὶ γαλλιστῇ. Ὁ τοῦ Κοίνση πατήρ, Ἰωάννης Ἰάδαμς, ὁ δευτέρος πρόεδρος ἐτελεύτησε τῇ 4 ἰουλίου 1826, κατ' ἦν συνεπληρώθη ἡ πεντηκονταετηρίς ἀπὸ τῆς προκηρῦξεως τῆς ἀνεξαρτησίας τῶν Ἠνωμένων Πολιτειῶν κατὰ τὴν ἐπέτειον τῆς δημοκρατίας ἡμέραν ἐτελεύτησεν καὶ ὁ Ἰέφερσον καὶ ὁ Μονρόε. Ἐμῆστος πρόεδρος ἀναλαμβάνει τὰ ἡνία τῆς ἀρχῆς τῇ 4 μαρτίου καὶ ἀποχωρεῖ τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ μετὰ τετραετίαν· δύναται δὲ νὰ ἐκλεχθῇ καὶ δευτέρον. Πρόεδρος καὶ ἀντιπρόεδρος ὀφείλουσι πρὸς τοὺς ἄλλοις νὰ ἄγωσι τὸ πέμπτον καὶ τριακοστὸν ἔτος· ἀπολαμβάνουσι δὲ κατ' ἔτος ὁ μὲν 25,000, ὁ δὲ 8,000 δολλαρίων.

ΔΑΝΕΙΟΝ ΠΝΕΥΜΑ

— Τί παράξενον πρᾶγμα! ἔλεγεν ἡ κυρία Ρ*, ἀφοῦ τώρα, τόσα χρόνια, ἐφευρέθη ἡ πυρίτις, νὰ παριστάνουν ἀκόμη τὸν Ἑρωτα μὲ τόξον καὶ βέλη. Τί ἀναχρονισμός!

— Αὐτὸ συμβαίνει, κυρία, ἀπήντησέ τις, διὰ νὰ μὴ γίνεταί κρότος ὅταν ἐκτελεθῇ τὰ ἔργα του, καὶ πέρνει εἶδησι ὁ κόσμος.

* * *

Ζωηρὰ φιλονεικία μεταξὺ τῆς μικρᾶς Ἑλένης καὶ τοῦ δημήλικος τῆς Νίκου περὶ τῶν προτερημάτων τῶν μητέρων των.

— Εἰμπορεῖ ὅμως ἐμένα ἡ μαμά μου νὰ κάμῃ ἓνα πρᾶμα ποῦ δὲν ἔμπορεῖ νὰ τὸ κάμῃ ἡ δίκη σου, . . . λέγει ἡ Ἑλένη.

— Μπα, καὶ τί πρᾶγμα;

— Ἄμπορεῖ νὰ ἰβγάλῃ ὅλα τῆς τὰ ἰδόντια μὲ μιᾶς, νά!

Καὶ ἡ Ἑλένη θριαμβεύουσα προσηλόνει τοὺς μεγάλους τῆς ὀφθαλμοῦς ἐπὶ τοῦ ἀποστομωθέντος ἀντιπάλου τῆς.

* * *

Ὁ μικρὸς Ἀλέκος πηγαίνει εἰς τὸ σχολεῖον, ἀλλὰ τοῦτο, φαίνεται, τὸν στενοχωρεῖ τρομερᾶ. Προχθὲς τὸν ἐρωτοῦσι:

— Ἀλέκο, πῶς πηγαίνει τὸ σχολεῖον; Ἐμῆσθες νὰ διαβάζῃς, αἱ;

Ὁ Ἀλέκος κινεῖ τὴν κεφαλὴν διστακτικῶς.

— Ἀμὰ νὰ γράφῃς;

Ὁ Ἀλέκος σιωπᾷ.

— Μὰ τί κάνεις λοιπὸν ἐκεῖ ποῦ πηγαίνεις;

— Ἐγὼ! νὰ, περιμένω νὰ σχολάσωμε.

ΑΛΗΘΕΙΑΙ

* Τὰ ἔθνη τὰ συγκροτούμενα ὑπὸ ἀνελευθέρων καὶ διεφθαρμένων πολιτῶν δὲν ἀπελευθεροῦν